

Sygn. akt III UK 227/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania A. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
z udziałem Powiatowego Urzędu Pracy w S.
o świadczenie rehabilitacyjne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 30 maja 2014 r., sygn. akt VII Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S.. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj. art. 67 ust. 1 zd. pierwsze Konstytucji RP, art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, a także art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Jako okoliczności mające uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania wskazano na:

„1) istnienie potrzeby dokonania wykładni przepisu prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w zakresie

rozumienia przesłanki przyznania świadczenia jakim jest „rokowanie odzyskania zdolności do pracy”;

2) z uwagi na naruszenie ważnego interesu ubezpieczonego, pozbawionego prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego przez czas niezdolności do pracy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.”.

Pełnomocnik skarżącego argumentował, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne, którego jednoznaczne rozwiązanie nie nastąpiło dotychczas w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a mianowicie „czy w przypadku gdy z powodu błędnych orzeczeń lekarskich dopiero na etapie postępowania sądowego dochodzi o ustalenia, że ubezpieczony nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po wykorzystaniu zasiłku chorobowego, można przełamać rezultat wykładni językowej i kierując się dyrektywami systemowymi i funkcjonalnymi przyznać ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego celem wypełnienia luki jaka nastąpiła w wyniku błędu”. Ponadto, że ubezpieczony poniósł poważną szkodę, ponieważ organ rentowy dwukrotnie odmówił mu prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego mimo opinii biegłego wydanej zarówno w sprawie o świadczenie rehabilitacyjne jak i o rentę został on uznany za trwale niezdolnego do pracy – co w ocenie skarżącego w sposób oczywisty dowodzi zasadności skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z przepisu art. 398⁴ k.p.c., podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu, a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.), a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze

sądowej), czy skarga jest oczywiście uzasadniona (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażące i od razu dostrzegalne, uwidoczniające się bez głębszej analizy naruszenie prawa wyrażające się w sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji), a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania – postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794. Należy jednocześnie podkreślić, uwzględniając cel postępowania kasacyjnego, że zadaniem Sądu Najwyższego, jako sądu kasacyjnego, nie jest zastępowanie sądów powszechnych w orzekaniu poprzez dokonywanie zwykłej, przynależnej każdemu sądowi interpretacji przepisów, z wykorzystaniem wiedzy, jaką niosą same przepisy oraz ich rozumienie w dotychczasowym orzecznictwie i doktrynie prawa (postanowienie SN z 29 października 2009 r., III CZP 74/09, LEX nr 551887).

Mając na względzie powyższe, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie sformułowano istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie zostały też spełnione ww. warunki przesłanki przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Pełnomocnik skarżącego myli bowiem istotne zagadnienie prawne oraz potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów ze zwykłą wykładnią prawa oraz zastosowaniem norm prawnych w okolicznościach faktycznych konkretnej sprawy. Należy jednocześnie podkreślić, że wykładnia prawa, na której potrzebę wskazuje pełnomocnik skarżącego, nie może być prawotwórcza.

Wskazanie jako okoliczności uzasadniającej rozpoznanie skargi kasacyjnej jej oczywistej zasadności wymaga wykazania kwalifikowanego charakteru naruszenia prawa, tj. że zastosowanie przepisu błędnie interpretowanego spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, dotkniętego brakami widocznymi bez potrzeby dokonywania głębszej analizy jurydycznej (postanowienie SN z 26 stycznia 2012 r., I PK 101/11, LEX nr 1215408). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania w tej sprawie, tj. w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego odmawiającej skarżącemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, opiera się na błędnym założeniu, że oczywistą

zasadność skargi kasacyjnej uzasadnia twierdzenie o rzekomym doznaniu przez skarżącego poważnej szkody na skutek działania organu rentowego.

Z tych względów, na podstawie art. 389⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

I.n